

haanden sejrer, selv naar en lille Flok fører den frem, og det kan naturligvis kun glæde den, der hører til den lille Flok, at det har været muligt at overvinde saa megen Modstand, selv om det endnu ikke er lykkedes at overvinde Indenrigsministerens — det vil jo dog, efter hvad han selv oplyste, i Virkeligheden lykkes.

Til Indenrigsministeren vil jeg endvidere gerne sige, at jeg synes ikke, det var et underligt Spørgsmaal at gøre ham, hvorvidt han havde forhandlet med Kommunalbestyrelsen, efter at han havde taget en fra dens Ønske og Anmodning forskellig Beslutning. Det vilde dog ikke være urimeligt at gøre Kommunalbestyrelsen opmærksom paa, at den Forudsætning — jeg indrømmer Forudsætningen —, ud fra hvilken den har rettet sin Opfordring til Indenrigsministeren, ikke kunde opfyldes, og saa spørge Kommunalbestyrelsen: Fastholder Kommunalbestyrelsen alligevel sin Stilling? Dette har Indenrigsministeren undladt, og jeg synes, det er urimeligt, for det er netop derved, at der bliver en vis Forvirring, en vis Taage over dette Forhold, som Indenrigsministeren kan benytte sig af, idet han kan sige: Der var en Forudsætning, den er ikke opfyldt, følgelig maa man gaa ud fra, at Københavns Kommunalbestyrelse ikke staar paa det Standpunkt, som laa til Grund for Indstillingen. Men der tror jeg, Indenrigsministeren ser fejl. Det er ganske umuligt at antage, at Københavns Kommunalbestyrelse ikke skulde være opmærksom paa det, der nu er sket i Rigsdagen, og ikke havde givet til Kende i en eller anden Form, at den frafaldt sin Indstilling, at den frafaldt sit Ønske, sin Opfordring, fordi Forudsætningen var bristet. Naar den ikke gør det, maa vi have Lov til at antage — thi Kommunalbestyrelsen bestaar dog af forstandige Mennesker, baade i Magistraten og Borgerrepræsentationen —, at man fastholder Ønsket, og at man mener sig finansielt i Stand til at foretage denne humanitære, rent menneskeligt anbefalelsesværdige Ændring i Skatteloven, som et forøget Børnefradrag er. Og naar vi gaar ud fra dette, maa ogsaa den højtærede Indenrigsminister i Virkeligheden tiltræde Bestemmelsen, saa er der ingen Grund for ham til at anbefale Ændringsforslaget, for han har ikke paa Forhaand en almindelig Grund til at antage, at Københavns Kommunalbestyrelse ikke kan ræsonnere over Byens finansielle Forhold. Fordi man har haft en urigtig Forudsætning i Kommunalbestyrelsen, da man rettede Opfordringen, er det ikke derfor givet, at man nu, sende udover de finan-

sielle Forhold, ikke mener at kunne magte noget, som — det maa man dog give det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds Ret i — ikke er saa overordentligt, at ikke en By med saa stort et Budget som København skulde kunne magte det.

Jeg maa give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at man i Øjeblikket skal være lidt forsigtig i finansielle Sager og især ikke — jeg synes ganske vist ikke, der er nogen Grund til at sige det ved denne Lejlighed — lægge alle Byrder over paa et Mindretal. Jeg tror imidlertid ikke, at der i Virkeligheden er Tale om at gøre det ved denne Lejlighed; jeg forstaar ikke, at den højtærede Indenrigsminister mener, at man ved at gennemføre det højere Børnefradrag just forøger et Mindretals Byrder. Men jeg er vistnok ikke saa uenig med den højtærede Indenrigsminister om, at de Byrder, man lægger paa Befolkningen, skal man lette i saa høj Grad som muligt. Det forekommer mig ogsaa, at den højtærede Stats- og Finansminister i sin Tid udtalte, at de direkte Skatter her i Landet maatte bringes ned. Jeg kan ganske vist ikke se, at de er kommet længere ned i disse Aar. Den højtærede Statsministers Ord var naturligvis en Glæde for Befolkningen, men Handling i samme Retning vilde have været endnu mere tilfredsstillende for den. Jeg indrømmer, at den højtærede Indenrigsminister kan have Ret i dette: Lad os endelig være finansielt forsigtige, men han har ingen Grund til at tro, at Københavns Kommune ikke kan være det.

Endelig vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at alle de Betragtninger, som han har gjort gældende med Hensyn til sit Ansvar, saa vidt jeg forstod, var ganske fejlagtige. Langt har det været fra mig at ville lægge nogen Torpedo under Arken — ved at sammenligne Indenrigsministeren med Arken tror jeg ikke at begaa noget, som er parlamentarisk uforsvarligt, og jeg mener, han er en saa solid Skikkelse, at man meget vel kan sammenligne ham med dette Skib —, det var aldeles ikke min Hensigt at bidrage til, at den højtærede Indenrigsminister skulde trække sig tilbage, eller at udtale noget som helst Ønske i saa Henseende. Tværtimod, med min Politik stemmer det godt overens, at den højtærede Indenrigsminister og hans Kolleger sidder, hvor de sidder i Øjeblikket. Men jeg tror ikke, man statsretlig kan forsvare den Teori, at naar den højtærede Indenrigsminister underskriver et af Rigsdagen vedtaget Lovforslag og derved bidrager, sammen med Kongens Underskrift, til at ophøje